

NGÀN NĂM THÁP MÃI VƯỜN CAO

Cư sĩ Liên Hoa

*Ngồi lắng nghe người kể lại
Con đường ngày đó, bụi còn vương lấm tẩm
Có những hàng cây xanh,
Tàn lá xum xê che phủ, cho nhiều bóng mát
Con sông nhỏ uốn mình, nằm trải dài
nước trong, chảy vui đùa, kéo theo lời róc rách*

*Ngôi chùa cổ kín, mái cong, trở rêu xanh thắm
có ngọn tháp bảy tầng, vườn cao
như nhiều mảnh đời chấp nói, thành hình
in bóng trên nền trời xanh veo
đôi tay trần đỏ vuơn, cao chót vót trên nhiều tầng tháp cổ
tiếng chuông ngân, lùa bao cảnh vật vào thình lạng
chuông tự vang xa, hay do người canh vừa thình ?
câu hỏi ngàn đời vẫn trầm mình thao thức
Vườn hoa, ôi ngút ngàn là hoa, nở rộ, chen lẫn nhiều màu sắc
hương thơm lảng đãng, diu tâm vào cõi xa xăm
Này em! Hãy giữ dùm ta vụn loài thơ dại
cánh bướm đang vờn mình đâu đây
không gian nhỏ, chỗ nảy sinh của tình người
dai dẳng theo hương, theo hoa, theo mùi trầm thắm dịu
bướm thanh thoi, bỏ quên hương sắc
bỏ tâm, bỏ ngõ, bỏ đường đi
tiếng chuông vẫn ngân dài, đem theo lời nhắn vào tâm người
con trắng rùng mình, lắng đọng, hát vang lên lời ca
hồn vũ trụ nhiệm màu, bàng bạc hương trắng
Hãy cùng nhau gom trắng lại, bàn tay kín không kể hở
đừng để trắng khô rơi xuống, hoa tâm mủn mĩn
lan man bụi trần, vụn dại bước chân
Cơn mưa pháp năm nào vẫn tràn đầy rơi xuống
lời pháp, lời hoa, lời Đa Bảo, lời tâm huyết Thường Bất Khinh
lời của Một Con Đường dẫn tâm đi tới
mặt mũi muôn đời vẫn thắm ướt vàng trắng
kia ngọn tháp cổ mãi vườn mình
đem theo trắng, theo hoa, đem theo trái tim sen
ứng hồng hồng màu đại bi, đại trí, đại nguyện.....*

*Trong một phút xúc động
Mùa Hạ năm 2007*

